

A Fővárosi Ítéltábla a Volsik és Juhász Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Volsik Tibor ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a ...i 6. számú Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: Istvánfalviné dr. Szijártó Lilla ügyvéd) által képviselt dr. alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2015. október 28. napján kelt 27.P.21.586/2013/31. számú ítélete ellen a felperes részéről 32. sorszám alatt előterjesztett és Pf/5. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és megállapítja, hogy az alperest kártérítő felelősség terheli az általa végzett mezoterápiás kezeléssel okozati összefüggésben a felperest ért károkért; az iratokat a követelés összegére vonatkozó tárgyalás folytatása érdekében megküldi az elsőfokú bíróságnak.

Kötelezi az alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget, továbbá 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket - felhívásra - az állam javára.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az ítélezés alapjául szolgáló tényállás szerint az alperes bőrgyógyász szakorvos, aki 2009-ben úgynevezett mezoterápiás kozmetikai kezelésben részesítette a felperest, amelynek a célja a fenéken és a combon lévő „narancsbőr” eltüntetése, illetve javítása volt. A többszöri mikroinjekciózással végzett mezoterápia, során egy vékony tű segítségével olyan hatóanyagot juttatnak a bőr felső rétegébe, amely elősegíti a zsírbontást és feszesíti a bőrt. Az alperes 10 alkalomból álló kezeléssorozatot ajánlott a felperes részére, a kezelés lehetséges mellékhatásaként csak az átmeneti elszíneződést („belilulást”) említette meg, arra nem hívta fel a felperes figyelmét, hogy nem mehet vízbe, mivel a kezelt területet nem lehet „áztatásnak” kitenni. Az első kezelésre 2009. április 28-án került sor, az 5. kezelés alkalmával a felperes a szúrásokat nagyon fájdalmasnak érezte, és az akkor kialakult feszítő érzés a későbbiekben sem múlt el. A 2009. június 8-án végzett 6. kezelés annyira fájdalmas volt, hogy a felperes úgy döntött: befejezi a terápiát. Ezután a felperes nyaralni ment a családjával, ekkor észlelte, hogy a kezelt területen fájdalmas duzzanatok, illetve csomók keletkeztek, amelyek később kifakadtak, és váladékozó sebökké alakultak. A felperes

sebtapaszt használt, a nyaralás alatt azzal fürdött a tengerben, majd - kb. két alkalommal - a lakásánál lévő medencében. Az utolsó kezelés után hozzávetőlegesen egy hónap elteltével mutatta be a kezelt területet az alperesnek, aki rázókeveréket írt fel a felperes részére. A rázókeverék nem szüntette meg a felperes panaszait, ezért 2009 nyarán még egy alkalommal felkereste az alperest, aki azonban nem tartott szükségesnek további gyógykezelést. A váladékozó sebek helyén pigmentált hegesedések maradtak vissza, melyek eltüntetése érdekében a felperes másik bőrgyógyászhoz fordult, aki azonban az alpereshez irányította vissza. Az alperes 2010. június 30-ától 2012. január 12. napjáig dermaroller-, és vákuumkezelésben részesítette a felperest, de a kezelés nem eredményezett számottevő javulást, az elszíneződött, heges terület változatlanul látható a felperes combján.

A felperes keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján 2.000.000 forint nem vagyoni és 522.000 forint vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, ezen összegek keresetlevél benyújtásától számított törvényes mértékű késedelmi kamatával. Előadta, hogy az elszíneződött hegesedés miatt bőrének az állapota rosszabbá vált, mint amilyen a kozmetikai kezelés előtt volt, ennek következtében romlott az önképe és önbecsülése, amit jelentős pszichikai megrázkódtatásként élt meg. Külsejének a megváltozása tánctanári és aerobik oktatói hivatásának a gyakorlásában is korlátozza, hiszen csak olyan ruhát viselhet, amely eltakarja a heges bőrfelületet.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint nem neki róható fel a maradandó bőrkárosodás kialakulása, ezért nem terheli kártérítő felelősség a felperes irányába. Kifejtette, hogy a felperesnél végzett kozmetikai kezelés nem minősül orvosi beavatkozásnak, ezért arra nem alkalmazhatóak az egészségügyi törvény rendelkezései. Állítása szerint teljes körű tájékoztatást adott a felperes részére arról, hogy a kezelés a tűszúrások miatt fájdalommal járhat, és előfordulhatnak nem kívánatos egyéni reakciók is. A tájékoztatása arra is kiterjedt, hogy a kezelések ideje alatt nem érheti beszennyeződés a kezelt területet, azt „áztatni” sem lehet, tilos más külsőleges krémek alkalmazása, valamint a szolárium és szauna használat is. Hangsúlyozta, hogy a felperes a hegesedési folyamat kezdetekor jelentkezett, és elutasította a felajánlott fagyasztásos (cryo) terápiát, amely nagy valószínűséggel elmulasztotta volna a sebeket.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a keresetet, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 120.000 forint perköltséget, továbbá 211.300 forint kereseti illetéket az állam javára. Döntésének jogi indokolása szerint az aggálytalan szakértői vélemény alapján megállapítható volt, hogy a mezoterápiás kezelésekre vonatkozóan nincsen szakmai irányelv, illetve protokoll, mivel az nem minősül orvosi beavatkozásnak, a kozmetikai kezelés viszont nem tartozik az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) hatálya alá. Kifejtette, hogy a felek között megbízási szerződés jött létre, amelynek a hibás teljesítéséből eredő károk megtérítésére a kártérítés általános szabályai vonatkoznak [rég. Ptk. 310. §-a]. A rég. Ptk. 339. § (1) bekezdése értelmében a kártérítési kereset eredményességéhez a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az alperes tevékenységével okozati

összefüggésben áll a kára, míg az alperes mentesülhet a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Emellett a törvény azt is a károsult kötelezettségei közé sorolja, hogy a kár megelőzése vagy enyhítése érdekében úgy járjon el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható [régi Ptk. 340. § (1) bekezdés]. Rámutatott: az aggálytalan szakértői vélemény bizonyítja, hogy a felperesnél kialakult bőrelváltozás okozati összefüggésben áll a mezoterápiás kezeléssel, hiszen a rendszeres tűszúrások fellazították a bőr védekező funkcióját, és ez lehetővé tette a bakteriális fertőzést. Az oksági folyamatban azonban a felperes magatartása is jelentősen közrehatott, hiszen a fertőzés jelentkezésekor nem ment orvoshoz, és nem gondoskodott a bőrfelület védelméről, annak érdekében, hogy ne érje olyan hatás, ami fokozhatja a fertőzést. Álláspontja szerint nem volt szükség az alperes kifejezett figyelemfelhívó tájékoztatására ahhoz, hogy a felperes tudja: a nyílt sebeket óvni kell a nedvességtől és a további fertőzésveszélytől. A felperes azonban csupán sebtapaszt tett a váladékozó sebekre és azzal fürdött a tengerben. Emellett a felperes egyéni hajlama és az úgynevezett Nicolau szindróma sem zárható ki a bakteriális fertőzés okaként. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a mezoterápiás kezelés valóban elősegítette a helyi sebfertőzés kialakulását, de a fertőzés tényleges kialakulásáért a felperest terheli a felelősség. Ezért elutasította az alaptalan kártérítési keresetet.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes jelentett be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és keresete maradéktalan teljesítését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy a fertőzésért kizárólag őt terheli felelősség. Továbbra is fenntartotta, hogy nem kapott tájékoztatást a mezoterápiás kezelés kockázatáról, az alperes ezzel ellenkezőleg a beavatkozás kockázatmentességét hangsúlyozta, és mindössze arra hívta fel a figyelmét, hogy fogyasszon megfelelő mennyiségű folyadékot. Ezen túlmenően az alperes másra nem figyelmeztette, nem volt arról szó, hogy a kezelés alatt és azt követően mit tehet és mit nem. Ilyen előzmények után ellenjavallat hiányában ment nyaralni a családjával, és a családi nyaralás alatt jelentkeztek a panaszai. A nyaralást követően akkor jelenhetett meg az alperesnél, amikor erre az időpont-egyeztetést követően lehetősége volt. Ekkor viszont az alperes nem megfelelően kezelte a sebeket, nem megfelelő terápiát alkalmazott. Azt nem vitatta, hogy a mezoterápiás kozmetikai kezelés nem minősül orvosi ellátásnak, de véleménye szerint az alperesnek szakorvostól elvárható gondossággal kellett volna kezelnie, hiszen bőrgyógyászként hirdette magát. Ennélfogva elvárható lett volna az alperestől, hogy a kezelés valamennyi kockázatáról tájékoztassa, és felhívja a figyelmét, hogy a kezelés alatt, illetve a kezelés után nem mehet strandra, hiszen a több héten át tartó mezoterápia április végén kezdődött. Kifejtette: az alperes asszisztense általánosságban nyilatkozott arról, hogy mi szokott a tájékoztatás során elhangozni, az adott esetnél azonban nem volt jelen, így tanúvallomásahoz nem fűződik bizonyító erő. A szakértői véleményből kiemelte azt a megállapítást, miszerint a strandolásnak csak részoki szerepe lehetett a bakteriális fertőzés bekövetkezésében, ugyanakkor nem zárható ki az egyéni hajlam szerepe sem. Az alperest e tekintetben is mulasztás terheli, hiszen a kezelést megelőzően nem rögzítette a státuszát, az egyéni hajlamban jelentkező kockázatok feltárását meg sem kísérelte.

Hangsúlyozta, hogy az alperes által vezetett dokumentáció hiányos, e mellett az alperes az elsőfokú bíróság felhívása ellenére sem jelent meg személyesen a tárgyaláson, de ezt a körülményt az elsőfokú bíróság mégsem értékelte a terhére. Előadta, hogy a kereseti illeték összegének a megállapítása során az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, hiszen a pertárgy értéke 2.522.000 forint, amelynek a 6%-a mindössze 151.320 forint. Mivel az elsőfokú bíróság nem vizsgálta követelésének azösszecszerűségét, ezért az alperest terhelő kártérítő felelősség közbensó ítélettel történő megállapítását indítványozta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult. Fenntartotta azt az állítását, miszerint a kezelés megkezdése előtt teljes körű tájékoztatást adott a felperes részére a mezoterápiáról, amely kiterjedt arra is, hogy a kezelt területet nem érheti szennyeződés, más kezelés egyidejűleg nem folytatható, külsőleges krémek nem használhatóak, továbbá tilos az áztatás, a szolárium és szauna használat is. A felperes ezeket az utasításokat nem tartotta be és panaszai jelentkezésekor sem kereste fel, holott nem kellett hetekig várni az időpontra. A felperes lényegében saját magatartásával idézte elő a maradandó károsodást, hiszen - amint azt maga is elismerte - a kezelést követően nyílt sebbel fürdött tengerben és medencében is. Ebből következően a maradandó bőrkárosodás kialakulását a felperes idézte elő, mivel nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható. Vitatta, hogy az általa végzett kozmetikai kezelésekk idézték elő a bőrelváltozást, vélekedése szerint nem zárható ki, hogy az a más személyek által korábban végzett kozmetikai (bőrgyógyászati fagyasztó és bőrfeszesítő) kezelésekre vezethetőek vissza. Hangsúlyozta: kozmetikai kezelést nyújtott a felperes részére, ezért nem terhelte dokumentációs kötelezettség, annak hiányosságára tehát a felperes nem hivatkozhat. Előadta: az elsőfokú eljárás során második gyermekével volt terhes, ennél fogva a tárgyalásokról való távolmaradása nem értékelhető a terhére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírálta [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a kártérítési kereset jogalapjának az elbírálásához szükséges terjedelemben hiánytalanul felderítette a tényállást, arra alapított érdemi döntésével azonban a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet, ezért azt - a következőkben kifejtésre kerülő indokok alapján - megváltoztatta.

Az elsőfokú bíróság jogalap hiányában utasította el a kártérítési keresetet, mivel álláspontja szerint - nem az alperes, hanem - a felperes felróható magatartása vezetett bőrkárosodásának a kialakulásához. Ezzel az okfejtéssel a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet.

A fellebbezési eljárásban a felperes már nem vitatta, hogy a mezoterápiás kezelés nem minősül orvosi beavatkozásnak, ezért arra nem az orvosi, hanem a kozmetikai kezelésre vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. A

felek jogviszonyát az általuk kötött szerződés határozza meg, melynek lényege szerint a felperes mezoterápiás kozmetikai kezelés elvégzésével bízta meg az alperest a combján észlelhető „narancsbőr” eltüntetésére céljából. A megállapodás lényegi tartalma szerint a felek között olyan, a régi Ptk.-ban nem szabályozott atipikus szerződés jött létre, amelynek jellemzői között egyaránt megtalálhatóak a megbízási szerződésre és a vállalkozási szerződésre utaló elemek. Az sem kétséges, hogy az alperes által vállalt kezelés hibátlan elvégzése nem járhat együtt a felperesnél kialakult bőrkárosodással, ezért amennyiben bizonyítható, hogy az a helytelenül végzett kozmetikai kezelésre vezethető vissza, úgy a felperest a régi Ptk. 310. §-a alapján a hibás teljesítés miatt kártérítés illeti meg. A kárkövetelés eredményességéhez a felperesnek azt kell bizonyítania, hogy a régi Ptk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott konjunktív törvényi feltételek teljesültek, azaz az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben merültek fel vagyoni és nem vagyoni kárai. A kártérítő felelősség alóli mentesüléshez ugyanezen törvényi szakasz szerint az alperesnek azt kell bizonyítania, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az nem kétséges, hogy maradandó bőrkárosodásra figyelemmel a felperes nem vagyoni kára bekövetkezett, hiszen a pigmentált, behegesedett foltok kialakulása és fennmaradása miatt sérült az egészséghez fűződő személyiségi joga [rég Ptk. 76. §]. A testi károsodás mellett a felperest súlyos pszichés trauma is érte, hiszen csökkent az önbecsülése, a bőrén látható foltok korlátozzák korábbi tánc- és aerobik oktatói tevékenységében, így a lelki egészsége is megrendült, ami ugyancsak személyiségi jogi sérelemnek minősül. A személyiségi jogsértés szubjektív szankciójaként a felperest nem vagyoni kártérítés illeti meg [rég Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja].

Az a körülmény, hogy a bőrbetegség a mezoterápiás kezelést követően rövid időn belül jelentkezett, önmagában is a bőrkárosodás és a kozmetikai kezelés közötti okozati összefüggésre utal. Emellett az aggálytalan szakértői vélemény bizonyítja: a heges bőrelváltozások kialakulásának a megindításában a mezoterápiás kezelés játszott szerepet, mivel a számos szűrt sérülés mentén károsodott a bőr védőgát funkciója, ami lehetővé tette a helyi sebfertőződés kialakulását (23. sorszámu szakvélemény 21. oldala).

A kozmetikai kezelés és a bőrkárosodás közötti okozati összefüggés tehát bizonyított, mellyel szemben az alperes azzal védekezett, hogy nem ő, hanem felróható magatartásával maga a felperes idézte elő a kezelt bőrfelület fertőzését, hiszen nyílt sebei ellenére tengerben és medencében is fürdött. Ezt a magatartást csak abban az esetben lehet felróhatónak minősíteni, ha a felperes kétséget kizáróan tisztában volt a fürdőzés lehetséges károsító következményeivel. Erről az alperesnek kellett volna tájékoztatást adnia a felperes részére, hiszen nem tekinthető magától értetődőnek, hogy a tavaszi és a kora nyári időszakban végzett kozmetikai kezeléssel egyidejűleg nem lehet fürödni. Adott esetben a tünetek megjelenése nem is a kezelés folyamata, hanem annak a befejezése után történt, vagyis az alperesnek arról is tájékoztatást kellett volna adnia, hogy az utolsó mezoterápiás kezelés után mennyi ideig kell tartózkodnia a felperesnek a fürdözéstől. A régi Ptk. 277. § (5) bekezdésén alapuló tájékoztatási kötelezettség megszegése

szerződésszegésnek minősül, amely bizonyítottsága esetén megalapozza az alperesi kártérítő felelősséget.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a tájékoztatás tartalmának a bizonyítása az alperest terhelte, aki azonban nem szolgáltatott bizonyítékot arra nézve, hogy figyelmeztette a felperest a fürdőzés veszélyeire és tájékoztatta arról, hogy a kezelés befejezését követően mennyi ideig nem szabad vízbe mennie. E tekintetben az alperes asszisztensének a vallomása nem értékelhető, hiszen nem volt jelen sem a mezoterápiás kezeléseken, sem a terápiát megelőző megbeszélésen, így a tájékoztatás tartalmát - saját előadása szerint - nem ismerhette (31. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldala).

A mezoterápiás kezelésről vezetett alperesi feljegyzés nem tartalmaz utalást a tájékoztatás tartalmára. Ez nem fogható fel a dokumentáció hiányosságként, hiszen a kozmetikai kezelés dokumentálása nem kötelező. Ettől függetlenül megállapítható: nem készült olyan okirat, amely alátámasztaná azt az alperesi állítást, hogy teljes körű tájékoztatást adott a felperes részére a kezelés ideje alatt elvárható magatartásról.

Az alperes által csatolt internetes tájékoztatás sem tartalmazza, hogy a - „gyakorlatilag veszélytelennek” feltüntetett - kezelés során és azt követően sem szabad vízbe menni, mivel a fürdőzés (a kezelt terület áztatása) helyi sebfertőzéshez és bőralatti csomók (erythema) kialakulásához vezethet. Ez a tájékoztató - a felperes személyes előadásával összhangban - csupán arra hívja fel a figyelmet, hogy a több kezelésből áll terápia során az alkalmankénti kezelések után átmenti véraláfutások és duzzanatok képződhetnek. Ezek a tünetek nem azonosak a felperesnél észlelt bőrbetegséggel, vagyis az internetes tájékoztató sem szolgál bizonyítékul a tájékoztatási kötelezettség teljesítésére, így az alperes a szerződésszegés következményei alól nem mentesülhet.

A felek közötti jogviszony megváltozott akkor, amikor a kóros tünetek jelentkezése után, 2009 nyarán a felperes bőrbetegsége gyógyítása érdekében fordult - a magát bőrgyógyásként hirdető - alpereshez. Nem vitatható, hogy ettől kezdődően az alperes szakorvos által végezhető bőrgyógyászati tevékenységet látott el, ezért magatartását az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) szabályai szerint kell megítélni, melynek a 77. § (3) bekezdésében felállított gondossági zsinórmérce szerint a gyógyellátásban résztvevőktől elvárható gondossággal, valamint a szakmai és etikai szabályok, illetve irányelvek betartásával kell a betegeket ellátnia. Amennyiben eljárása ennek a követelménynek nem felel meg, úgy magatartása felrőható, és a kártérítő felelősség alól nem mentesülhet.

Az Eütv. 136. § (1) bekezdése szerint az alperesnek teljes körű dokumentációt kellett volna vezetnie a bőrpanaszok kezeléséről, a 136. § (2) bekezdés c), e), f) és i) pontjai értelmében a dokumentációban - egyebek mellett - fel kellett volna tüntetnie a kórelőzményt, a diagnózist, az ellátást indokló betegség megnevezését, valamint a gyógyszeres és egyéb terápiát, illetve annak az eredményét. Az alperes azonban mindezt nem tette meg, nem rögzítette a felperes akkori státuszát, az elvégzett vizsgálatokat, valamint az általa alkalmazott terápiát és annak eredményét. A hiányos dokumentációból mindössze annyi

állapítható meg, hogy 2009 nyarán az alperes két alkalommal látta az irritált bőrfelületet és gyógyszeres terápiát alkalmazott. A terápia eredményéről és a kontroll vizsgálat elrendeléséről, illetve annak elvégzéséről nem készült feljegyzés. Az alperes 2010. június 30-ától kezdődően a vákuum és dermaroller kezeléseknek csak az időpontját tüntette fel, de a körelőzményeket és felperes státuszát ezek a feljegyzések sem tartalmazzák. A beteg státuszának rögzítése nélkül nem állapítható meg, hogy mit takarnak az állapotjavulásra utaló feljegyzések. A törvény által megkívánt dokumentálás hiányában az alperes elzárta magát annak lehetőségétől, hogy bizonyítsa: a felperes aktuális állapotának megfelelően választotta meg az alkalmazott terápiát.

A töretlen bírói gyakorlat szerint kezelőorvosként az alperes jogosult volt az általa legmegfelelőbbnek tartott terápia megválasztására, de felelősséggel tartozik az általa választott módszerért [EBH2005. 1306.]. Nem vitatható, hogy a felperesnél alkalmazott terápia nem hozta meg a kívánt eredményt, hiszen a felperes nem gyógyult meg, a kóros bőrelváltozás – az alperes feljegyzéseiben található csekély mértékű javulás ellenére is – változatlanul fennmaradt.

A kifejtettek szerint az orvosi dokumentáció alapvető hiányosságai folytán, illetve beteg státuszának a rögzítése nélkül az alperes nem tudta bizonyítani, hogy már 2009 nyarán sem volt esély a bőrbetegség gyógyítására. Ezzel szemben az aggálytalan szakértői vélemény bizonyítja, hogy az alperes a tünetek első bemutatásakor nem tett meg mindent a beteg gyógyítása érdekében, mivel kétségtelenül elmulasztotta a szakszerű és „intelligens” sebkezelést, ami az adott esetben elvárható lett volna. Ebből az a következtetés vonható le: az alperes felróható magatartásával hozzájárult a gyógyulási esély csökkenéséhez, illetve elvételéséhez, így a kártérítő felelősség alól nem mentesülhet.

A kifejtettek szerint a kártérítési kereset jogalapja fennáll, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, közbenső ítéleti döntésével megállapítva, hogy az alperest kártérítő felelősség terheli az általa végzett mezoterápiás kezeléssel okozati összefüggésben a felperest ért károkért. A kártérítés összegének a meghatározásához további tárgyalásra van szükség, ezért a tárgyalás folytatása érdekében elrendelte az iratok visszaküldését az elsőfokú bíróságnak [Pp. 253. § (4) bekezdés].

A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az alperes köteles megtéríteni az eredményesen fellebbező felperes részére a jogi képviselete ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségét. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései alapján a tényleges ügyvédi tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg, amelyhez a 4/A. § (1) bekezdése szerint hozzáadódik az áfa.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 56. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2016. április 8.

Dr. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s.k.
bíró